

Det første Spørgsmaal, der frembyder sig, naar der bliver Tale om at tilvejebringe Regler for Fasttættelsen af en Afgift af de personlige Apotekerprivilegier, er, paa hvilket Grundlag en saadan Afgift skal bestemmes.

I Kommissionen har det været Genstand for en alsidig Drøftelse, om Afgiften bør bestemmes — hvad Loven af 13de April s. A. gaar ud fra — efter Størrelsen af vedkommende Apoteks samlede Bruttoindtægt (Bruttoomsætningen) eller efter Bruttoindtægten af Receptursalget alene eller efter Nettoindtægten. Kommissionen (med Undtagelse af et enkelt Medlem [Benzon]) er kommen til det Resultat, at der til Grund for Afgiftens Bestemmelse bør lægges den Nettoindtægt, som Apotekerne kunne antages at faa af det Privilegium og den dertil knyttede Forretning, som Staten overlader dem. Apotekerne kunne derved til at betale ligeligt i Forhold til den Fordel, de faa, og Afgiften bliver derved billig og retfærdig. Afgiften bliver fordelt paa de enkelte Apotekere nogenlunde i Forhold til deres Evne til at betale, og paa Grund af denne Forholdsmæssighed bliver det muligt at sætte Afgiftssatserne højere op og altsaa faa et større finansielt Udbytte af Afgiften.

Til Lovens Tanke om at bestemme Afgiften efter Bruttoindtægtens Størrelse har et Mindretal (Benzon) for saa vidt sluttet sig, som det formener, at Afgiften bør fastsættes af Brutto-Omsætningen i Receptursalget alene.

Mindretallet anser det for uretfærdigt at lægge Afgiften paa andet end Salget af de egentlige Apotekervarer, de Apotekerne forbeholdte Varer, eftersom den dem givne Eneret kun har Hensyn til Salget af disse Varer. Ved at lægge Afgiften ogsaa paa Salget af alle almindelige Handelsvarer, der nu, som bekendt, ofte kunne faas til Købs paa Apotekerne, navnlig paa Landet, vilde man, selv om Afgiften blev sat meget lav, stille Apotekerne endnu ugunstigere i Konkurrencen med Materialister og andre Handlende, end de alt iforvejen ere stillede paa Grund af deres større Driftsomkostninger, og Retten til Handel med disse Varer kan erhverves ved et almindeligt Borgerskab og er intet Privilegium.

Da der kun i meget faa Tilfælde vil være Tale om saa store Beløb for saadanne Varers Vedkommende, at det vil kunne betale sig at etablere en særlig Forretning for disse, og da det maa anses for praktisk umuligt i Apoteket at adskille Haandkøbsalget af de privilegerede Varer fra de almindelige, kan Mindretallet ikke se rettere, end at det hele Haandkøbsalgsburde lades ude af Betragtning som brugelig Basis for en Afgift. Allerede nu udgør den Del af Haandkøbsartiklerne, som ikke er forbeholdt Apotekerne, fra 50—70 pCt., og denne Del vil sandsynlig i Tidernes Løb blive større, da Bevægelsen stadig gaar i Retning af at unddrage flere og flere Artikler fra Apotekernes Eneret.

For at lægge Afgiften paa Receptursalget alene taler derhos, at dette er overordentlig let kontrollerbart, da Personalet i ethvert Apotek er bekendt med det, og at Afgiften bliver baseret paa et ensartet Grundlag hele Landet over, idet Prisen paa de Varer, der sælges efter Recept, er ens overalt og Forhøjeften som Følge deraf ogsaa temmelig ensartet.

Dertil kommer, at en Recepturafgift, i Modsætning til en Afgift paa Nettoindtægt, ikke yder nogen Fristelse for vedkommende Apoteker, idet han dels ikke selv er Herre over Recepternes Antal eller Pris, dels er under Personalets daglige Kontrol, og det derhos maa anses